

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 37. Ut kommer hvarje Söndag. Göteborg den 13 September 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XI årgången.

Transportinrättningen vid Ruhrort vid Rhen.

Transportinrättningen vid Ruhrort.

Bland nya storartade inrättningar för industriens och handelns underlättande är den en af de intressantaste, hvilken — den enda i sitt slag på kontinenten — blifvit utförd af Styrelsen vid Aachen-Düsseldorf-Ruhrort-jernbanan. Ty genom denna har det blifvit möjligt att på ett förvånansvärdt hastigt och säkert sätt föra fullständigt lastade jernbansvagnar öfver Rehn.

Det är här icke fråga om den sedan år 1851 begagnade inrättningen, der man lastar lokomotiverna på flottbroar och derefter låter dem af en ångbåt släpas öfver Rhen, utan om de åren 1854—1856 inrättade häfmaschinerna jemte ett för ändamålet särskildt konstrueradt ångfartyg.

De byggnader, hvilka tillhöra denna inrättning, bestå af tvenne stora, smakfullt och i lika stil uppförda torn och maschinhus, af hvilka det ena paret har sin plats på högra, det andra på venstra Rhenstranden. Tornen hafva, i förhållande till Rhens vanliga vattenstånd, en höjd af 120 fot. På det att fartyget må kunna lägga till vid dessa, äro de genom anlagda kanaler, eller bassiner, satta i förbindelse med floden.

Maschinbyggnaderna, hvilka blifvit uppförda på sidan om tornen och på något afstånd från dessa, bestå af kokhus med dertill hörande ugn, maschinkammare och ett så kalladt accamolator-torn, hvilket sistnämnda har en höjd af vid pass 45 fot. Dessa stå i förbindelse med tornen

genom rörledningar, förmedelst hvilka det genom en ångmaschin af 25 hästars kraft åstadkomna vattentrycket fortgår till tornen. Genom dess kraft blifva vagnarne på en i vertikal riktning rörlig plattform såväl nedsänkta på som åter uppförda ifrån det med jernvägsskenor försedda ångfartyget. För att kunna få vagnarne på sin plattform är denna, likasom fartyget, försedd med jernvägsskenor.

Fartyget, som är 165 fot långt och 23 fot bredt, intager på tvenne jernvägsskenor 16 fyrhjuliga vagnar. Manskaper består af en kapten, två styrmän och åtta matrosér, hvilka sistnämnde äro verksamme vid både in- och aflastningen. Utom dessa äro äfven, i och för vagnarnes fortskaffande från landbacken in på plattformen, eller tvärtom, fyra till sex man anställda, hvilka förrätta nämnde arbete på båda stränderna och följaktligen fara fram och åter med fartyget.

För ångbåtens lastning åtgå vid pass 20 minuter; för öfverfarten från ena tornet till det andra 10 minuter.

Man kan på en dag med tolf arbetstimmar, utan synnerlig ansträngning, öfverföra 200 vagnar. Ett prof i denna väg anställdes under de korta dagarne af sistlidne December, hvarvid man på en dag förde 203 och på en annan 207 vagnar öfver floden.

"Halles Centrales" i Paris.

Hela världen påminner sig säkert, — ty det är knappt tio år sedan den ännu

till en stor del fanns kvar, — den labyrinth af små krokiga och mörka gator, hvilken, ifrån "rue de Four-Saint-Honoré", helt nära Saint-Eustache, sträckte sig ända till "rue Saint-Denis". Dessa voro, till exempel, den långa "rue Trainée" med den slingriga Chartreux-gränden; "rue de la Fromagerie, rue du Marche-aux-Poirées, rue de la Réale, rue du Plat-d'Etain"; derefter, i medelpunkten af denna labyrinth, och likasom för att ännu mera inveckla densamma och göra den långt trassligare och svårare att komma ur, alla möjliga slags trånga platser, kastade huller om buller: här "halle à la Viande", en stor trekantig plats, inklämd mellan "rue de la Tonnellerie" och "carreau des Halles"; der, nästan midtemot "rue Pironette", "Marché aux Poissons", som ännu icke försvunnit, men som säkerligen inom ett par månader ej skall finnas till; "Marché aux O'eufs", hvars tunga byggnader sträckte sig i form af en spetsruta mellan "rue de la Cossonnerie" och "rue des Precheurs"; "halle aux-Draps" med ödsliga skjul, liknande grafvar, hvilka, tätt intill gatorna "de la Poterie" och "de la Friperie", ännu sträcka sig, tunga, dystra och redan mer än till hälften förvandlade i ruiner, emellan "marché des Innocents" och "rue de la Tonnellerie".

Allt detta bildade en rätt hyggelig röra, och för en gång kunde denna också verkligen vara rolig nog att beskåda för dem, som var nyfiken att få se besynnerliga föremål och som möjligen ville göra sig en

MADELEINE SMITH.

(Forts. fr. N:o 36.)

et utlofvade och efterlängtrade brevet kom.

— Vore du nu hos mig, — skref Madeleine bland andra ömma ord, — så kunde vi företaga angenäma promenader. Huru skönt är det icke att lustvandrade med en intressant följeslagare, och du är för mig den intressantaste i hela denna världen!

L'Angelier svarade så som hans kärlek dikterade honom; han ansåg visserligen Minnoch för sin medtäflare, men ej för en gynnad sådan. Madeleine's ömma bref hade åter lugnat honom. — Hvarföre skulle icke en annan få lust att ega den sköna flickan? — frågade han sig sjelf. — Har Madeleine gjort orätt i att visa sig vänlig mot sin följeslagare? Saken skall nog få en annan vändning, då vi blifva offentligt förlofvade.

Brefvexlingen bragte allt åter i dess gamla skick.

Redan före Madeleines återkomst måste L'Angelier i någon handelshusets angelägenhet resa till Jersey. Den unge mannen uppsökte då den älskades sommarboje, för att personligen taga afsked af henne, enär det var honom omöjligt att så länge umbära den efterlängtades anblick. Hans göromål kunde komma att ganska länge kvarhålla honom på Jersey. Han uppsökte den bondhustru, som förut ombesörjt brefvens fortskaffande, och denna gaf Madeleine i hemlighet underrättelse om L'Angeliers ankomst. Den unga flickan lät ej länge vänta på sig och infann sig i bondhustruns trädgård, der hennes älskare med längtan afvaktade hennes ankomst. Det blef ett ömt, känslofullt återseende efter en så lång skilsmessa. Madeleine var åter den svärmiskt älskande flickan, som under glöda

kyssar slog sina armar om den älskades hals. Då hänförelsens första utgjutelser voro förbi, gjorde Emil en anspelning på den af hans vän omnämnda koncerten.

Madeleine skakade hufvudet med ett smärtsamt leende.

— Är du svartsjuk på Minnoch? — frågade hon derefter.

— Jag är icke blott svartsjuk, utan jag hatar honom äfven.

— Den stackars mannen förtjnar icke ditt hat, han är min fars vän och såsom sådan högaktar jag honom. Någon kärlek oss emellan kan aldrig komma i fråga; ty hela mitt hjerta är blott fästadt vid en enda man, och denne är du, din tvillare!

Hon ville fortsätta; men Emil tillslöt med glödande kyssar hennes mun.

— Flicka, huru skön har du icke blifvit! — utropade han.

Madeleine smög sig ömt intill hans sida och hviskade:

— Om så är, så lyckönskar jag mig för din skull. Ack, Emil, jag skulle vilja vara den skönaste flicka på jorden, för att alltid kunna fångsla dig.

föreställning om Chaos eller om Miltons afgrunds-pandemonium.

Men det, som är förträffligt för poëter och målare, är det sällan äfven för dem, som lefva ett vanligt hvar-lagslif och som framförallt der söka, icke det pittoreska, utan det nyttiga och beqväma. Därföre har man också redan sedan lång tid tillbaka begärt att få ett riktigt system af regelbundna och komfortabla byggnader i stället för detta onaturliga sammelsurium af byggnader, af bazarer och torg, för hvilkas anläggande man blott tyckes ha rådfrågat fantasien och som ej ha haft mer än en enda arkitekt: slumpen.

Då man begärt dessa nya saluplatser, hafva alla, såväl de, hvilka älska konsten, som de, hvilka fästa sig blott vid bekvämligheten, varit så mycket mer ense, som de visste, att i vår tid allt toges i betraktande vid väl inrättade byggnader: det komfortabla och det eleganta, det nyttiga innehållet jemte den artistiska formen. Detta är just ett af den närvarande tidens stora företräden, att den så lyckligt kombinerar allt, att de mest olika anspråk finna sig tillfredsställda. De försök, man på andra håll gjort, torde ej öfverallt ha utfallit med samma framgång; men här synes oss åtminstone resultatet ha blifvit fullkomligt lyckadt. Ingenstädes har föreningen mellan de tvenne krafter, som så länge varit främmande för hvarandra, eller industriens och konstens innerliga harmoni, lyckligare uppnått det föresatta målet.

På en del af den instängda yta, hvarom vi nyss talat, emellan "rue de la Tonnelierie" och "rue de la Cossonnerie", hvars mynning, numera tre gånger bredare än förut, förenar dem med "rue Saint-Denis", höja sig redan sex präktiga paviljonger, riktiga katedraler af gjutet jern och glas, lediga och lätta, oaktadt deras oföränderliga soliditet, ljusa och luftiga som kristall-palatset, hvarom de påminna, utan att detta dock synes ha blifvit taget till mönster för dem.

Tegelsten har högst obetydligt blifvit använd i denna byggnad, på sin höjd för att bekläda några underjordiska hvalf, äfvensom för den mur, som, något öfver sex fot hög, sträcker sig emellan de gjutna jernpelarne och bestämmer det hufvudsakliga omfånget af hvarje paviljong. Af långa, röda och hvita tegelstenar äro i den inpassade med en sällsynt noggrannhet, och deras symmetriska läge är högst angenämt för ögat. Ofvanför denna mur vidtager en särskild inrättning för väder- vaxlingen, och man har gjort rätt i, att ej utsträcka denna längre; ty om icke nedra delen af paviljongerna blifvit afskild för sig, skulle försäljerskorna der kommit att slita ond under vintertiden.

Frisk luft och ljus inströmma från alla håll genom de öfra fönsterlufterna, utan att dessa därför behöfva vara alldeles öppna. De äro också endast tillslutna af så kallade "persienner" af ett alldeles nytt slag, hvilket är lika smakfullt som egendomligt. Spjälarna eller skifvorna i dessa

fönsterskärmar hafva omkring 900 alnars längd, och i stället för att vara af trä eller jern, hvilket gör en byggnad tung och utestänger ljuset, äro de af glanslös kristall. De fasthållas icke af vanligt fönsterkitt, utan af kautschu-lameller, hvilka omsluta deras yttersta ändar, och hvilka, medan de sluta sig tätt intill dem, göra det möjligt för dem att, utan att brista, utvärda de utvidgningar, som åstadkommas genom temperatur-förändringar.

Vanlig simpel sten förekommer sällan i denna stora byggnad, annat än i själva den grund, som uppbär tegelstensmuren. På det att denna bättre skulle harmoniera med färgen i jernkolonnerna, har man uppfört den af ett slags gråsten från Vogeserna, kallad Pfalzburger-sten, hvilken erhålles från Nancy's omgifningar.

De vida fönsterlufterna med sina "persienner" äro fullt tillräckliga att på alla sidor upplysa paviljongerna; men den rymd, hvaroch en af dessa innehåller, är ofantligt stor — så sträcker sig t. ex. "halle aux Poissons", som snart skall blifva N:o 7, öfver en terräng, lika stor som den, "halle aux Blés" intager — och man kunde således med skäl frukta, att dagern från sidorna ej skulle kunna genom en så stor rymd intränga till själfva medelpunkten, och att paviljongernas inre följaktligen skulle komma att ligga något i skuggan. Man har afhjelpat detta genom att ofvan hvarje paviljongs zinktack uppföra en ofantlig lanterna, som, i likhet med de

— Det är du redan, Madeleine! Det är du — vid Gud, är du icke så!

— Jag bemödar mig också om att vara det! — svarade hon blygsamt.

— Det behöfver du icke!

— Ack jo, min älskade! Ser du, min längtan efter dig, mitt bekymmer för ditt väl, min fruktan och mitt hopp, den smärta, jag känner då ett bref från dig dröjer en dag längre än vanligt, min glädje, då det äntligen ankommer — alla dessa vexlande känslor äro fiender till kroppens skönhet. Jag använder därför vissa medel, för att bibehålla ett friskt utseende. Då du ser mina klara ögon och min blomstrande hy, må du därför icke tro att mitt hjerta är likgiltigt. Du skall i mig få en frisk, blomstrand hustru, äfven om ända intill det ögonblicket alla smärtans och harmens furier gnaga på mitt inre. Detta är jag skyldig både dig och min kärlek.

— Säg mig då hvad detta är för ett underbart medel? — sade Emil.

— Af hvad orsak?

— Jag vill också använda det.

— Du? — utropade hon skrattande.

— Om någon behöfver det, så är det jag. Ack, huru ofta blir jag icke förskräckt för mitt eget ansigte, då jag ser mig i en spegel. »Finnes det icke vackrare män än jag?» frågar jag mig då. »Kan väl du fångla den sköna Madeleines hjerta, om hvilket alla unga män tälja. Du ser alltid bedröfvad ut, du är blek . . .»

— Men du är intressant; — afbröt honom Madeleine, — en man, som ser annorlunda ut än du, vill jag icke ha. Du behöfver ej vara vackrare. Vill du fortfarande behaga mig, så försök att åter vara glad, såsom du var, då vi lärde känna hvarandra, och säg mig åter sådana ljuflva ord som under vår första bekantskap. Vet du, min älskade vän, hvad jag mest fruktar?

— Hvad då? — frågade L'Angelier, i det han ömt slöt sig intill henne.

— Jo, att jag gifvit dig för många ynnestbevis . . .

— Madeleine!

— Att jag redan är din maka, innan presten ännu sammanvigt oss.

— Min älskade, tillbedda maka! — utropade den unge mannen svärmiskt.

— Och att din kärlek till mig derigenom svalnat.

— Detta tvifvel förläter jag icke blott din kärlek, utan det tillochmed hänför mig, Madeleine; ty det är en borgen för min lycka. Visa det dock ifrån dig! Här i åsynen af den vaknande naturen, hvilken är Gud själf, svär jag dig, att jag aldrig i hela mitt lif öfvergifver dig, och skulle jag någonsin kunna blifva likgiltig mot dig, så ville jag själf gifva mig döden till straff. Men du gråter, Madeleine — behager dig icke min ed?

— Min heder ligger i din hand! — hviskade hon med bäfvende röst.

— Store Gud, hvad kan jag då göra, för att lugna dig?

— Jag har under mitt ensliga landlif kommit att närmare eftertänka min ställning. Ack, Emil, hvem kan väl beräkna livets vexlingar! Du är ung, älskvärd . . . det finnes i vårt land ännu många både sköna och rika flickor . . .

— Hvad vill du dermed säga, Madeleine?

— Du är ofta ute på resor.

(Fortsättning pag. 294.)

De nya försäljningsställen i det inre af Paris.

fönster, som omgifva den, tillslutes af persienner af glanslös kristall. Härigenom kan icke blott det ljus, som uppifrån faller lodrätt på den förening af asfalt och stenhällar, hvilken utgör grunden i dessa nya försäljningslokaler, sprida sig och med lätthet upplysa byggnadernas inre, men den friska luften kan sålunda också lättare cirkulera och förnyas.

Breda öfvertäckta gator sträcka sig emellan paviljongerna och sätta dem i förbindelse med hvarandra. Genom den yta, de förra intaga, öka de ej obetydligt det ofantliga område, som de nya byggnaderna redan ega.

Man beräknar också hela den yta, som upptages af de sex paviljongerna och dessas betäckta gator, till ej mindre än 20,000 meter eller vid pass $3\frac{1}{4}$ svenskt tunnland.

Endast tvenne af de sex byggnaderna äro fulländade. Dessa äro bestämda för sådana, som försälja fogel, smör i minut, frukter och grönsaker. Salubodarne, af hvilka hvardera innehåller omkring 9 kvadratalnar, och som äro åtskilda af ett glest galler, hafva redan allesammans blifvit iordningställda. Alla jernbeslag, som här förekomma, äro gjutgoods. Den skifva, som utgör sjelfva disken, är af marmor; den betäcker en slags fördjupning af genombrutet arbete, snarlik en bur eller korg och som kan tillslutas med nyckel. Det fattas dessa butiker numera intet annat än försäljerskor; men dessa skola snart infinna sig, och deras namn, såväl som

deras ordningsnummer äro der redan antecknade. Ett står skrifvet med hvita bokstäfver på en blåmalad bleckplåt, som blifvit fastnaglad å butikens fris; ett annat är tecknad med hvita bokstäfver på en röd oval.

"Halle aux Poissons", eller fiskförsäljningslokalen, som ännu icke är fulländad, är inredd på ett annat sätt. Der äro flera försäljningsrum, flera butiker, och stora bord symmetriskt ordnade här och der under den vida kupolen. Hvarje disk är kvadratformig och bör vara nog rymlig för de fyra mængskor, åt hvilka ett tillräckligt utrymme blifvit beredt i midten. Man inkommer dit genom tvenne ingångar, den ena till höger, den andra till venster och rummet är genom ett galler deladt i tvenne afdelningar. Den bordskifva, försäljerskan har framför sig och hvilken uppbäres af en gjuten fotställning, är af sten, belagd med vit marmor. Den är försedd med en hög kant, som kvarhåller det vatten, hvori den lefvande fisken bör ligga. Vattnet erhålles från byggnadens hvalf och utgjutes öfver marmorn genom ett rör, som slutar med en svanhals, hvarefter det åter afrinner genom tvenne öppningar i bordskifvan.

Som man ser, har intet här blifvit glömdt eller försummadt.

Detta allt är för minutförsäljningen; och vi må nu också yttra några ord om den större försäljningen på auktion, hvilken försiggår inom samma lokal.

På trenne sidor äro der ett slags tri-

buner anbragta, hvilka kallas "bancs de vente"; en byrå, der den person har sin plats, som är sysselsatt att uppteckna hvad som försäljes; vidare, ett litet stycke derframom och något lägre, ett långt bord på stenfötter, der man till allmänt beskådande utbreder den fisk, som skall gå under klubban. Den bordskifva, som mottager varan, är förfärdigad af den bruna marmorart från Sarthe, hvars rätta värde man nu börjar lära känna. — De ofvannämnde försäljnings-tribunerna äro nio till antalet.

Den arkitekt, som med sådan sakkännedom och verkligt förutseende beräknat och utfört ofvanbeskrifne jättarbete, heter *Baltard*.

Litteratur.

Fribytaren på Östersjön, af Victor Rydberg.

"Historien är den yttersta domen" har någon skriftställare yttrat; men denna sats torde dock tåla någon jemkning.

Historieskrifvaren är, äfven han, oakadt det ansvarsfulla, höga kall, han iklädt sig, ändock ej annat än en menniska, och begår, såsom sådan, sina misstag. Han grundar sålunda ofta sin slutdom endast på några visserligen mycket sägande, men ändock icke allt uttömmande, fakta; han bedömer t. ex. en i traditionen, sagan eller häfden framstående personlighet efter vissa enstaka handlingar, dem man vet denne hafva utfört; men, såväl vid berömmet som tadlet, har han sällan ansett sig böra uppsöka de mera djupgående motiven, när

Det finnes ett slags kvinnor, hvilkas natur ej är mäktig en lugn och fullkomlig kärlek, som längta efter nya retelser och för hvilka den lycka, som ej vidare medför några sådana, ej längre finnes till. Beklaga sig dylika kvinnor än öfver att den mans kärlek, som skänker dem sin hyllning, ej är den rätta, så finna de dock föga behag i alltför ömma och kvinliga själar. Till denna kategori hörer utan tvifvel Madeleine, och blott genom detta antagande kan man förklara hennes uppförande mot den till hälften sangviniske, till hälften melankoliske L'Angelier. Den så småningom framträdande likgiltigheten för honom blef måhända också stegrad till fullkomlig afsmak genom den tanken, att han ville begagna brefven såsom ett tvångsmedel.

Madeleine Smith var kommen i ropet för att vara en religiös och sjäfull dam, och för att bibehålla denna opinion försmäddade hon intet medel. Hon gick dervid tillväga med den slughet, hvilken alltid gifver kvinnorna en stor öfverlägsenhet öfver männerna, särdeles om dessa äro förbländade af kärleken.

I slutet af Augusti återkom L'Angelier från sin resa. Thomas Kennedy underrättade honom genast om det

— En följd af min befattning.

— Ditt rum är under din frånvaro obebokat.

— Jag lemna det alltid att tillses af en fru, som du känner.

— Det lugnar mig allsicke.

— Ännu en gång, Madeleine, hvad är din mening med dethär?

— Lemna de bref, jag skrifvit till dig, i mitt förvar; der skola de vara säkrare och jag kan då vara lugn.

Emil betraktade henne allvarsamt.

— Detta låter som misstroende! — hviskade han.

— Anse det icke för misstroende, Emil; det är endast en öfverdrifven fruktan, att min heder genom någon händelse . . .

— Du har fått min ed, Madeleine, och denna måste vara nog för dig! — afbröt henne allvarligt och bestämt den unge mannen, hvars knappast inslumrade misstroende genom brevrens återfordrande änyo blifvit väckt.

Mot aftonen gick L'Angelier tillbaka till staden. Samtalet med hans käresta hade icke på långt när tillfreds-

ställt honom och han återkom oroligare och sorgsnare än någonsin till sin bostad. Dagen derpå anträdde han sin resa, hvilken, emot förmodan, höll honom hela sommaren ifrån Glasgow.

Undertiden antog Madeleines förhållande till Minnoch en allt allvarligare karakter. Fadren, som önskade detta, blef innerligen glad, då han fick höra att hans dotter mottagit ett dyrbart smycke af den unge köpmannen. Man talade redan om förlofning och bröllop med herr Minnoch.

Madeleine hade ej förlorat det minsta af sitt glada väsen, hon tycktes snarare i denna nya kärleksförbindelse finna en tillfredsställelse, hvilken kom henne att förgäta sin första kärlek. — Hade hon måhända icke allvarligt älskat L'Angelier? Var väl den böjelse, hon, vid sitt inträde i stora världen, fattat för den unge mannen, endast ett flyktigt öfvergående, af nyhetens behag alstradt tycke? Eller hade stoltheten och medvetandet af att hennes heder befann sig i älskarens händer drivit henne att söka göra sig oberoende? Eller hade ändligen Wilhelm Minnoch, den af fadren gynnade friaren, vunnit seger öfver sin medtänare?

dessa för den forskande blicken ej legat i fullt öppen dag. Och har det varit fråga om att döma någon för dess brott, har han — för att ej låta "nåd gå för rätt" — gått till en annan ytterlighet och med dramatisk stränghet uttalat sitt: "skyldig!"

Men för sådana fall är en medlare af nöden, och denne medlare blifver den historiske romanförfattaren. Är historiskskrifvaren mensklighetens stränge lagtillämpare, så skulle man kunna kalla romanförfattaren dess milde evangelist. En sådan bör han åtminstone kunna vara, och så framstår han äfven i den romantiska skildring från sjuttonde seklet, som vi härmed gå att anmäla.

"Fribytaren på Östersjön" innehåller en med friska färger tecknad tafla af lifvot i vårt land under Karl den elftes förmyndar regering, der företrädesvis det märkvärdiga religionssvärmeriet, det s. k. "trolldomsväsendet", framhålls och väcker så mycket lifligare intresse, som de berättelsens personer, i hvilkas öden, vi mest deltaga, äro nära att falla offer för några trolldomsfienders lika öfverdrifna som inskränkta nit. Mer än en djupt rörande scen från dessa skräckdagar kommer läsarens hjerta att klappa lifligare än vanligt, synnerligast vid de tillfällen, der den unga, oskyldiga Ellen råkar i konflikt med kyrkans blindt rasande handlangare — sådana som en *Svenonius*, en lagman *Skytte* m. fl.

Men just i sin teckning af t. ex. den brutale *Svenonius* inlägger författaren dock den försoning, som vi anse böra vara en af romanskrifvarens hufvuduppgifter; ty ehu-

ru han med ädel harm omtalar dennes andliga hätskhet och grymhet, så låter han dock hans handlingar motiveras af en den djupaste öfvertygelse, hvarjemte *Svenonius* — sedan han äntligen sjelf börjat inse sina grofva misstag — ångrar sig och, af samvetsqual, förlorar förståndet.

Men den karakter, som kanske med ännu större poetisk sanning här blifvit tecknad, är *Gustaf Drake*, den förf. framställer såsom en man med högtsväfvande planer, såsom en djup vetenskapsidkare, en alkemist, hvilken, för att få medel till sina dyrbara forskningar fortsättande, då och då far ut på hafvet som "fribytare" och sedermera lika djerft deltagar i en politisk sammansvärjning samt slutligen, då han för alla sina brott måste gå till döden, ända till det yttersta framstår lika kraftfull, lika demoniskt stor, som under hela sitt föregående lif.

I *Bengt Skytte* ha vi ett lyckadt porträtt af samma riksråd, som *Fryxell* med sa hjerta färger tecknat, och äfven de öfriga individerna af *Skytte*-familjen äro här egnade att väcka intresse.

Beklagande att det knappa utrymmet i vårt veckoblad ej tillåter oss att ingå i

På C. Petersens förlag har utkommit från dess Lithografiska Inrättning och Boktryckeri och är att tillgå så väl i Bokhandeln som hos förläggaren:

SVÄRMARNE.

Historisk Novell ur Karl I Stuarts tid, af Dr. Georg Mansfeld. Öfversättning. Pris: 32 sk. Banco.

Praktisk Handledning i Välskrifning,

uppställd i 150 öfningar af I. A. Zachrisson, Skollärare. Pris: 24 sk. Banco. Göteborg i September 1857.

C. PETERSEN.

gängse ryktet om Madeleines och Minnochs förlofning; men han tillrådte honom dervid åter, att öppet tala med herr Smith om saken, eller, ifall han ej ville göra det, återlämna brefven till den unga flickan och göra slut på ett förhållande, som endast höll honom i en pinande själsspänning.

Det må här anmärkas, att L'Angelier meddelat sin vän Madeleines begäran.

Den tillbakasatte älskaren tycktes ej blifva afskräckt af de ledsamma ryktena om sin käresta, utan yttrade blott i en kall och dyster ton:

— Så länge jag lever, skall Madeleine ej blifva gift med någon annan. Jag eger medel att tvinga henne.

Samtidigt härmed fick L'Angelier se sin älskarinna i kyrkan. Vid utgåendet derifrån helsade de kallt och stelt på hvarandra. Madeleine rodnade icke, då hon såg den man, hon hade att frukta. Den stackars L'Angelier utbrast i tårar, då han inträdde i sin kammare. Han kämpade länge med sig sjelf; slutligen skref han henne till och bad om ett samtal. Redan följande morgon erhöill han på vanligt sätt följande bref:

«Ni uttrycker er förvåning öfver mitt förändrade uppförande; men skulle ni ej kunna ana orsaken härtill? Min kärlek till er har socknat; och därför är jag kall emot er. Jag ljuger icke, då jag säger att det var en tid, då jag innerligt och uppriktigt älskade er. Men detta har nu undergått en förändring och denna har jag sjelf klart fattat. Sök ej att finna någon annan orsak dertill; jag anser det för en pligt att gifva er kändedom derom. Innan jag kunnat uppfylla denna skyldighet, har jag tillbringat mången sömlös natt. Det var nödvändigt att meddela er detta. Och jag underlåter det icke; ty jag hyser den öfvertygelsen, att ni ej vill skada den persons rykte, som ni så ömt älskat. Ja, Emil, ni eger hederskänsla och är en gentleman. Tala aldrig om det, som förefallit oss emellan. Jag vet att ni uppfyller min bön. Lef väl!»

L'Angelier blef nu en lång tid bortåt likasom alldes tillintetgjord. Han lemnade sin befattning och lefde af det, han hopparat. Det såg nästan ut som om han verkligen velat gömma hemligheten i sitt bröst och söka förgäta den otrogna. Så inföll vintren, och ryktet om Madeleines giftermål med Minnoch kom åter i omlopp.

närmare detaljer, få vi blott tillägga, att romanen i sin helhet eger många poetiska skönheter, om vi också just icke vilja hänföra de deruti inflätade poemerna, till denna kategori.

Att arbetet äfven har sina brister — såsom t. ex. en något knapphändig utredning af vissa förhållanden — ha vi för ingen del förbisett; men dess förtjenster synas oss dock så öfvervägande, att vi anse oss kunna med godt samvete lyckönska författaren till detta hans första (offentliga) fjät på författarebanan.

. x n

Dromedarier skänkte till Frankrikes Kejsare af vice konungen af Egypten.

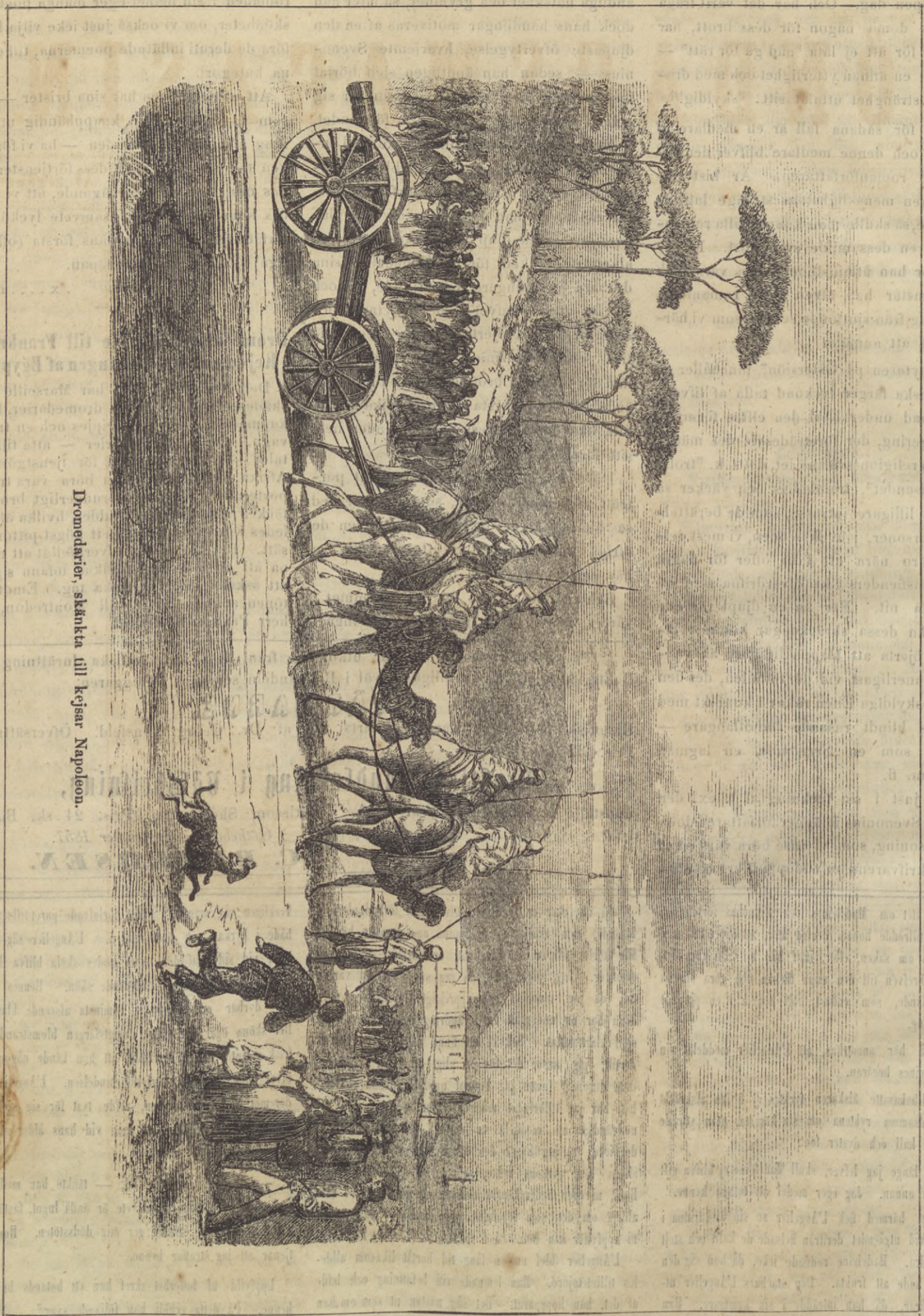
Den 8 sistlidne Juni har Marseille haft skådespelet af ett antal dromedarier, hvilka medförde en artilleripjäs och en trossvagn. Dessa dromedarier — åtta till antalet — voro bestämda för ljenstgöring i Afrika, dit de nu redan böra vara transporterade. De buro förunderligt brokiga täcken och redos af Nubier, hvilka äfvenledes voro utstyrda på ett högst pittoreskt sätt. Det torde vara öfverflödigt att nämna att en massa af nyfikna infann sig för att åskåda detta krigiska tåg. Emot aftonen anlände detta till Montredon, till herr Pastrés landt gård.

Verkligen såg man också det förlofvade parot tillsammans både i kyrkan och koncertsalen. L'Angelier såg Madeleine vid sidan af den, som sades skola blifva hennes man. Hon var skön, hänförande skön. Hennes toilett var dyrbar och kunde ej i minsta afseende klandras. Det sköna ögat var lifligt, ansigtsfärgen blomstrande och frisk. Intel tecken förrådte, att hon kände någon sorg öfver den upplösta kärleksförbindelsen. L'Angelier var deremot blek och sorgsen, lefde tyst för sig sjelf och undvek de förströelser, en man vid hans ålder vanligen så gerna söker.

— Så håller hon sin ed; — tänkte han med grämselse — och hennes samvete är ändå lugnt, fastän hon vet att hennes otrohet ger mig dödsstöten. Hon förtjenar att jag straffar henne.

Uppfylld af bitterhet skref han ett hotande bref till henne. På detta erhöill han följande svar:

(Forts.)

Dromedarier, skänkta till kejsar Napoleon.

Härmed följer Romanbihanget: "Modiga Hjertan," pag. 29—36.